

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Jules Verne

O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÂNTULUI

Traducere din limba franceză și note de
DAN FAUR

LITERA
București

Cuprins

Capitolul I.....	5
Capitolul II.....	12
Capitolul III.....	19
Capitolul IV.....	29
Capitolul V.....	36
Capitolul VI.....	45
Capitolul VII.....	57
Capitolul VIII.....	66
Capitolul IX.....	77
Capitolul X.....	87
Capitolul XI.....	95
Capitolul XII.....	104
Capitolul XIII.....	112
Capitolul XIV.....	120

Capitolul XV.....	129
Capitolul XVI.....	137
Capitolul XVII.....	146
Capitolul XVIII.....	153
Capitolul XIX.....	161
Capitolul XX.....	168
Capitolul XXI.....	175
Capitolul XXII.....	182
Capitolul XXIII.....	187
Capitolul XXIV.....	195
Capitolul XXV.....	200
Capitolul XXVI.....	207
Capitolul XXVII.....	211
Capitolul XXVIII.....	217
Capitolul XXIX.....	226
Capitolul XXX.....	232
Capitolul XXXI.....	243
Capitolul XXXII.....	250
Capitolul XXXIII.....	260
Capitolul XXXIV.....	269
Capitolul XXXV.....	276
Capitolul XXXVI.....	284

Capitolul XXXVII.....	293
Capitolul XXXVIII.....	300
Capitolul XXXIX.....	309
Capitolul XL.....	319
Capitolul XLI.....	327
Capitolul XLII.....	334
Capitolul XLIII.....	342
Capitolul XLIV.....	350
Capitolul XLV.....	358
Date despre autor.....	363

Voyage au centre de la Terre
Jules Verne

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

O călătorie spre centrul pământului
Jules Verne

Copyright © 2025 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiu
Redactor: Ana Ion
Corector: Ana Păunița
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES
O călătorie spre centrul pământului / Jules Verne;
trad.: Dan Faur. – București: Litera, 2025
ISBN 978-630-355-212-5
I. Faur, Dan (trad.)
087.5

La 24 mai 1863, într-o duminică, unchiul meu, profesorul Lidenbrock, se întoarse grăbit la căsuța lui din Königstrasse nr. 19, una din străzile cele mai vechi din vechiul cartier al orașului Hamburg.

Menajera sa, Martha, avea tot temeul să creadă că întârziase foarte mult pregătirea bucatelor, căci mâncarea de-abia începuse să sfârșie pe plita din bucătărie.

„Dacă unchiului i-o fi cumva foame, mi-am zis în sinea mea, cum e omul cel mai nerăbdător de pe lume, parcă-l văd c-o să scoată niște țipete disperate...”

– Vai, a și venit domnul Lidenbrock?! strigă Martha, uimită, întredeschizând ușa sufrageriei.

– Da, Martha, dar nimeni nu te poate învinui că nu-i gata masa, căci nu e încă ora două. De-abia a sunat unu și jumătate la orologiul Sfântul Mihail.

– Atunci de ce s-o fi întors domnul Lidenbrock?

– Nu mă-îndoiesc c-o să ne spună chiar el.

– Iată-l! Eu o șterg, domnule Axel, fă-l dumneata să înțeleagă...

Și Martha se îndreptă spre laboratorul ei culinar.

Așadar, am rămas singur. Dar, ca să-l fac să înțeleagă pe cel mai arțăgos dintre profesori, ar fi trebuit să fiu mai puțin timid. Așa că tocmai mă pregăteam să mă strecor prudent în cămăruța mea de la catul de sus, când auzii ușa de la stradă scârțâind din țâțâni; apoi scara de lemn trosni și ea sub călcătura unor pași mari și grei, și în sfârșit apăru stăpânul casei, care străbătu în mare grabă sufrageria, năpustindu-se în odaia sa de lucru.

Totuși, în această trecere fulgerătoare prin cameră, el avu vreme să-și arunce într-un colț bastonul cu măciulie, pe masă pălăria cu boruri mari, periată în răsپăr, iar mie, nepotului său, să-i zvârle această poruncă răsunătoare:

– Axel, urmează-mă!

Nici n-am avut vreme să mă mișc, că profesorul și începu să răcnească plin de nerăbdare:

– Ei bine, n-ai venit încă?

Nici nu știu când am ajuns în biroul temutului meu maestru.

Otto Lidenbrock nu era un om rău, trebuie să recunosc, și dacă-n firea lui nu urmau să se producă unele schimbări – ceea ce, la drept vorbind, era foarte puțin probabil – cu siguranță că avea să rămână până la moarte un om grozav de original.

El deținea Catedra de mineralogie la Universitatea Johannaecum, și-n timpul fiecărei ore de curs își ieșea din sărite cel puțin o dată sau de două ori. Și nu din pricină că-l supărau cu ceva auditorii săi.

De fapt, prea puțin îi păsa dacă studenții veneau cu regularitate la cursuri, și dacă le urmăreau sau nu cu atenție, sau dacă mai târziu ei înșiși se vor bucura de succes; aceste „amănunte“ nu-l interesau câtuși de puțin. El profesa, ca să spunem așa, în mod „subiectiv“, conform unei expresii a filosofiei germane, adică numai pentru el și nu pentru alții. Era un savant egoist, o fântână a științei a cărei cumpănă scârțâia ori de câte ori voiai să scoți ceva din ea. Într-un cuvânt, era un zgârcit.

Și s-ar putea spune că în Germania se mai găsesc vreo câțiva profesori de soiul acesta.

Din păcate însă, unchiul meu se cam poticnea la pronunțarea unor cuvinte și, dacă acasă o mai scotea la capăt, nu același lucru se întâmpla când vorbea în public. Și e de la sine înțeles că un astfel de cusur nu-i deloc plăcut pentru un orator... Într-adevăr, în timpul expunerilor sale de la universitate, deseori se oprea brusc, luptându-se cu vreun cuvânt îndărătnic, care nu voia să-i vină pe buze, unul din acele cuvinte care se înverșunează să se proțâpească în gâtlej, care se umflă și sfârșesc prin a ieși din gură sub forma prea puțin științifică a unei înjurături. Or, faptul acesta îl înfuria peste măsură. E știut că în mineralogie sunt multe

denumiri semi-grecești și semi-latine, a căror pronunțare e foarte dificilă, expresii din acelea aspre care ar răni buzele unui poet. Nu vreau să vorbesc de rău știința aceasta. Departe de mine un asemenea gând. Dar când te afli în prezența unor cristalizări în sistemul romboedric, a unor rășine retinasfaltice, a ghelenitelor, fluoritelor, a molibdatelor de plumb, a wolframului de mangan și a titanatelor de zirconiu, să recunoaștem că și cea mai mlădioasă limbă se poate împletici.

Așadar, în oraș îi era cunoscut acest cusur demn de iertare și se abuză de el; vorbitorul era pândit, cum s-ar zice, la strâmtoare, și dacă unchiul meu se înfură, atunci toți izbucneau în râs, ceea ce nu e o dovadă de bun-gust nici măcar pentru germani. Iar dacă la cursurile sale era întotdeauna o mare afluență de auditori, oare câți din aceștia nu le frecventau cu asiduitate numai pentru a-și mai descreți frunțile la nestăpânitele accese de furie ale profesorului?!

Dar, oricum ar fi fost, nu pot să neg că unchiul meu era un adevărat savant. Cu toate că uneori spărgea diferite mostre de rocă din pricină că le cerceta prea brusc, el avea totuși, într-o armonioasă îmbinare, pe lângă geniul geologului și ochiul mineralogului.

Înarmat cu ciocanul său, cu lanțeta sa de oțel, cu acul său magnetic, cu calomelul cu care își dirija flacăra și cu flaconul său de acid azotic, era un om nespus de priceput. Știa să recunoască numai după spărtură, după aspect, după

duritate, după fuzibilitate, după sunet, după miros, după gust orice mineral, pe care-l clasa fără greș printre cele 600 de specii pe care le numără azi această știință!

Nu-i de mirare că numele lui Lidenbrock era cunoscut în toate instituțiile de învățământ și în diferitele asociații naționale, dându-i-se toată prețuirea. Domnii Humphry Davy, Humboldt, căpitanii Franklin și Sabine să grăbeau să-l viziteze, ori de câte ori treceau prin Hamburg. Domnii Becquerel, Ebelmen, Brewster, Dumas, Milne-Edwards, Sainte-Claire Deville îl consultau cu interes, în cele mai arzătoare și mai importante chestiuni în legătură cu chimia. De altfel, știința aceasta îi datora descoperiri destul de însemnate. În 1853 apăruse la Leipzig un „Tratat de Cristalografie transcendentă“, scris de profesorul Otto Lidenbrock, un volum mare in-folio, cu numeroase planșe, din vânzarea căruia totuși unchiul meu nu reușise să-și scoată cheltuielile.

Pe lângă acestea, trebuie adăugat că profesorul Lidenbrock mai era și directorul muzeului mineralogic al ambasadorului Rusiei, domnul Struve, care poseda o colecție cunoscută și prețuită în toată Europa.

Iată, deci, personajul care mă chema cu atâta nerăbdare. Închipuți-vă acum un om înalt și slab, dar sănătos tun, cu o față blondă, tinerească, ce-l făcea să pară cu cel puțin zece ani mai tânăr decât cei cincizeci pe care-i avea. Ochii săi mari se roteau neîncetat în dosul unor ochelari uriași, iar nasul lung și subțire semăna cu o lamă ascuțită. Despre

nasul cu pricina, răutăcioșii scorniseră c-ar fi magnetizat și că ar trage pilitură de fier. Dar totul era pură calomnie; nu atrăgea decât tutun și, ca să nu mint, cantități destul de respectabile.

Dacă aș mai adăuga că unchiul meu făcea niște pași, matematic, de o jumătate de stânjen fiecare, și că mergea ținându-și pumnii strânși – semn al unui temperament aprig și viu –, atunci o să-l cunoașteți destul de bine pentru a vă da seama că nimeni nu s-ar fi arătat dornic de tovărășia sa.

Locuia în căsuța sa din Königstrasse, construită jumătate din lemn, jumătate din cărămidă, cu grilajul dantelat, și a cărei fațadă dădea spre unul din acele canale întortocheate, care se întretaie în mijlocul celui mai vechi cartier din Hamburg, din fericire, neatins de incediul din 1842.

E drept că vechea casă era puțin aplecată pe-o parte, expunându-și oarecum pântecul privirii trecătorilor; cât despre acoperiș, era înclinat pe-o ureche, întocmai ca șapca unui student de la Tugenbund. Deși nu-ți inspira prea multă încredere, totuși casa se ținea bine, mulțumită unui ulm bătrân ce-i sprijinea puternic fațada, și care, de cum venea primăvara, își împingea mugurii înfloriți în geamurile ferestrelor.

Pentru cât câștiga pe vremea aceea un profesor german, s-ar fi putut spune că unchiul meu era un om avut. Era proprietarul casei, cu tot ce se găsea într-însa. În afară de

Martha și de mine, mai locuia la el fina sa, Graüben, o tânără virlandeză de 17 ani. Iar eu, în dubla mea calitate de nepot și orfan, am devenit asistentul său, ajutându-l la pregătirea experimentelor.

Mărturisesc că m-am aruncat cu lăcomie asupra științelor geologice; se vede că aveam în vine sânge de mineralog și de aceea nu mă plictiseam niciodată în tovărășia prețioaselor mele roci.

La drept vorbind, în ciuda firii agitate a proprietarului ei, trăiam fericit în căsuța lui din Königstrasse, căci, deși se purta cam brutal cu mine, nu e mai puțin adevărat că unchiul meu mă iubea. Omul acesta, căruia nu-i plăcea să aștepte, era mai grăbit decât însăși natura.

Într-un an, în aprilie, pusese în niște ghivece de faianță, pe care le aveam în salon, rădăcini de rezedă și de zorele și pentru a le grăbi creșterea se ducea în fiecare dimineață și trăgea de frunze.

Cu un om atât de ciudat nu era chip de glumit și cel mai bun lucru pe care-l aveai de făcut era să-l ascuți.

De aceea am alergat în biroul său.